

VEČNOSTNO ŽIVLJENJE

Misel na našega Odrešenika, ki je daleč in vendar vedno pričujoč, je podobna spominu na prijatelja, ki nam je vzet pa se vrača k nam kakor v snu. Samo da v tem slučaju nimamo opraviti s snom, ampak z dejstvom in resnico.

Ko se je Učitelj poslavljal, je dejal učencem: »Spet vas bom videl in vaše srce se bo veselilo« — in vendar je bil ob drugi priliki rekel: »Pridejo dnevi, ko bo ženin od vas vzet in takrat v tistih dneh se boste postili.« Glejte, kakšno protislovje, ki je pa le navidezno, čeprav neizogibno, kakor vselej, kadar je treba vzvišeno čuvstvo odeti v človeško besedo: veselijo naj se, ker je Kristus prišel — pa vendar tudi jočejo, ker ga ni! Bdiijo naj in ga čakajo, to je, žive naj, odvezani od sedanjosti, v nevidnem svetu v mislih na Kristusa, kakor je nekoč prišel in se bo nekoč vrnil; pričakujejo naj njegovega drugega prihoda, spominjajoč se prvega z ljubeznijo in hvaležnostjo.

Kristjani so vedno pozorni in zró okoli sebe: zakaj proti večeru gre. Ne smemo svojega srca privezati na minljive stvari, ne smemo reči svoji duši: »Duša, veliko blaga imaš, spravljenega za veliko let; počivaj, jej, pij in bodi dobre volje!« Zakaj večeri se.

Razumljivo je: če je človek prepričan, da je življenje kratko in premalenkostno v primeri z najvišjim ciljem, če čuti, da je onostransko življenje vse in večnost edina stvar, ki more zavzeti duha in ga resnično zadovoljiti — potem nagiba k temu, da tostransko življenje sploh podcenjuje in pozabi njegovo dejansko vrednost. Želel bi si, da bi njegovo začasno bivanje tukaj doli bilo popolna ločitev od zemskega dela in družnega življenja.

V resnici ni tako lahko živeti v smislu obeh teh resnic in ju združiti, imeti neprestano pred očmi bodoče življenje, v tostranskem življenju pa delati in se ubijati. Premišljevalci nagibajo k temu, da zanemarjajo vsakdanje naloge in nadloge, ki so jim v breme, in da se naslanjajo misli božjega veličastva in blaženosti, tako da utegnejo pozabiti na to, da se je treba za božjo čast truditi.

Mi moramo vse delati za čast božjo, karkoli delamo. In moramo biti oboje: delavci in premišljevalci.

Pravi kristjan mora vedeti in čutiti, da je pravo premišljevanje Izveličarja zemsko delo, naloga in poklic, ki ga je Izveličar svojim izvoljencem naložil, da je Kristus pričujoč v vsakdanjih poslih življenja prav tako, kakor je navzoč v siromakih, otrocih ali v onih, ki trpe krivico. Kristjan mora vedeti, da povsodi, kjerkoli gre za kakim poslom in se ukvarja s kakšno zemeljsko zadevo, sreča Kristusa, da torej ne bo mogel tem bolj uživati Njegove pričujočnosti, čim bolj bo zanemarjal svoje poklicne dolžnosti, ampak — narobe — da se Kristus javlja njegovi duši tem bolj, čim vestneje jih izpolnjuje, tako rekoč sredi dneva v najneznatnejšem opraviilu uprav na zakramentalen način. Ne smemo se temu vidnemu svetu takó odreči, kakor da bi bil kar od zla, temveč je naša dolžnost, da ga preobražamo v nebeško kraljestvo. Nebeško kraljestvo moramo uresničevati na zemlji. Luč božje resnice mora izhajati iz našega srca in obsevati vse, kar smo in kar delamo.

Nikakor ne mislim, da more biti resnično veren, kdor svoje svetne dolžnosti zanemarja. Pač pa živi veren človek še bolj notranje in še bolj resnično življenje onstran družbenega občevarja in delovanja, ki ga vsi vidijo, v nekem notranjem svetu, ki ga ne vidi nihče drugi ko samo tisti, ki k njemu spada — to je notranji svet, ki postanejo njegovi člani tisti, ki se hočejo Kristusu najtesneje približati, čeprav se v očeh navadnih soljudi s tem nič ne izpremenijo: ostanejo na svojem mestu v družbi, opravljajo svoj posel naprej in hodijo svojo pot kakor doslej. Če so zavzemali visok položaj, ga obdržijo, če so bili prej delovni, so poslej istotako ali še bolj, če so bili veseli družabniki, se ne izpremenijo v čemernike, ampak ostanejo veseli... Toda, če so pili iz Gospodovega keliha in odkritega srca okusili kruha z Njegove mize, niso v dnu svojega bitja več tisto, kar so bili, ampak so se prebistvili, čeprav nihče tega ne bi videl in če se morebiti niti oni sami tega ne zavedajo; le v učinkih se to pozna.

Predpravica in dolžnost vseh učencev našega preobraženega Izveličarja je, da so z njim vred preobraženi in poveljani, da s svojimi mislimi, nagibi, nagnjenji, težnjami, molitvami, hvalnicami in priprošnjami bivajo v nebesih, čeprav žive telesno na zemlji. Videti so kakor drugi ljudje, so marljivo delovni kakor vsi okoli njih, izginjajo v množici in so tlačeni, preganjani in mogoče čisto prezrti kakor nešteto drugih. Toda po skritem hodniku so zvezani z višjim svetom in obdarovani s skrivnim zakladom, ki ga nihče ne vidi in jim ga ne more odvzeti: njihovo življenje je skrito v Kristusu. (Prevedel Fr. Terseglav)